

medens han var Minister, tildels heller ikke, medens den nuværende Værtschef har fungeret, at man gjør Indstilling om en Opfordring til en Minister, som man fra alle Sider erkjender, har gjort sin Pligt, om, at han vil have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa den Institution, som han efter sin Pligt skal og bør have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Tessen: Der var et Dieblit under Forhandlingerne igaar, hvor jeg troede mig hensat som Dommer i en Kriminal- og Politret, og at høre to Advokater plaidere, den ene for den Anklagedes Skyld i Nordener med Misligheder og den anden for den Anklagedes Skyld i Nordener uden Misligheder. Jeg kom dog snart ud af den Illusion, idet jeg hverken havde for mig Akterne i den Sag, hvorom det gjaldt, og ei heller saae den gamle Rettsregel, at „Ulkænt bør være unævnt“ overholdt, og da jeg ligeledes saae, at den Anklagede ikke var tilstede, og der derhos ikke var Noget, der var indlaabt til Doms. Det gik da op for mig, at jeg dog kun sad som Tilhører ved en Diskussion om det ganske vist vigtige Spørgsmaal, hvem af de ærede Herrer, den ærede Ordfører eller den ærede Statsrevisor, det ærede 5te kongevalgte Medlem, der havde læst Akterne i den saa meget omtalte, meget gamle og grundigt udpreskede Besigtelseshistorie med bedst Kritik. Dette er nu et Spørgsmaal, som jeg vel forstaa kan have megen Interesse for de to ærede Medlemmer. For mig har det derimod ikke den mindste Interesse at vide Besked med, hvem af de Herrer der har læst denne Historie med størst Skjønnsomhed, og jeg betragter dette Spørgsmaal som et privat Mellemværende mellem de ærede Herrer og vil overlade det til Afgjørelse mellem dem, thi det er ikke derpaa, det for mig kommer an i denne Sag. Derimod maa jeg bekjende, at jeg baade med Fortrydelse og med Sorg har læst den af Statsrevisionen i Nar afgivne Betænkning om Marineministeriet. Jeg har læst den med Fortrydelse, fordi jeg finder, at Meget af, hvad der saaledes er draget frem til Behandling for Thinget og for Publikum, kunde og burde med nogen mere Omsigtfuldhed og nogen mere Behændighed fra Værtsstyrelsens Side være afgjort, være rettet og være straffet indenfor Værstets egne Grændser. Men jeg har dernæst læst Betænkningen med Sorg, fordi det kan have meget betydelige Følger, at Rigsdagen Nar for Nar skal forhandle om de Feil eller Nordener, der i de tidligere Nar have fundet Sted paa Værftet og alt have været paatalte flere Gange, og som dog i det Væsentlige ere Regnskabsordener, idet det i det Mindste ikke er bevist, at de eksistere udenfor Papiret. Derved at disse samme Regnskabsordener aarligen paany drages frem, fremkaldes der et mørkt Billede, der mere og mere fæstner sig i Befolkningen og bibringer denne den Tro, at det

er ganske overordentlig slet bevendt med den meget vigtige Institution under Marinen og beriggjæmmet med Marinen selv. Naar da den Tid kommer — og jeg vil sige, at jeg med Glæde har hilset det nye Kabinet's Dannelses, i Troen paa, at Tiden nu var kommen, da Regjeringen maatte beslutte og med Alvor gjenneføre en Plan til et Foraar for vort for Tidens ganske forsvarede Land — vil det vise sig, at det dog endnu i længere Tid, indtil Hæren har faaet en bedre Organisation og en bedre Uddannelse, og indtil Befæstningsanlæg ere blevne udførte, til Syvende og sidst bliver Marinen, vi maa stole paa, naar vi skulle væge vort Land imod et pludseligt Overfald eller mod en Erobring efter en Krigserklæring med 6 Timers Varjel. Og jeg vil da spørge: Hvorledes skal da Befolkningen være rede til at bringe Offre, hvorledes vil Rigsdagen kunne bevæges til at give de Midler, der kræves til Marinens Udvikling, naar der saaledes Nar for Nar gennem disse idelige Klager over gamle Synder udbreder sig den Tro, at man ikke kan overlade Værftet denne vigtige Institution under, Marinen Midler, uden at de blive slet forvaltede at man ikke kan stole paa, at Marinen i nogen Henseende kan løse den Opgave, der er stillet den. Jeg tror, at Følgerne af en saadan Forhandling derfor ville vise sig at være meget skadelige, og jeg tror heller ikke, at der har været nogen Nødvendighed for at fremkalde den. Jeg ser ikke, at der har været nogen i selve Statsregnskabet liggende Grund til, at den ærede Statsrevision nu i Maret 1874 paany har fremdraget denne kjedelige Besigtelseshistorie fra 1867, altsaa efter 7 Nars Forløb. Det er, om jeg saa maa sige, for megen Opmærksomhed der er vist den nævnte ærede tidligere Folkethingmand, navnkundig væsentlig derved, at han med stor Sver har forfulgt Medlemmerne af det Parti, som han med Kjøb og Blod, med Gud og Haar har tilhørt. Det er en Opmærksomhed, der er vist ham eller hans Klagemaal; men Følgerne deraf ramme Marinen ogsaa i Fremtiden, og det er derfor, jeg finder, man skulde vel have betænkt sig, iuden man atter drog alle disse Historier, som vi kjende fra saa mangfoldige tidligere Sæstioner, frem igjen til en Forhandling, der maatte vil medtage flere Dage. Og hvad er saa Udbyttet af, hvad er Formaalet med at drage denne Sag frem igjen? Er det for at fremkalde en ny Undersøgelse eller for at fremkalde Straf over dem, som have gjort sig skyldige i disse Nordener? Eller er det for at paamine Ministeriet om, at det skulde sørge for, at saadanne Nordener ikke fandt Sted? Men Undersøgelsen er jo slet i stort Omfang og Statsrevisionen har jo erkjendt, at Alt, hvad der i den Henseende kunde og burde ske fra Ministeriets Side, allerede er slet. Den Gang da Statsrevisionens Betænkning blev afgiven, havde den allerede faaet Betænkningen fra den Kommis-